

dem, at Pastor Sidenius — i Stedet for at byde Forfriskninger — havde givet sig til at udspørge dem om deres Tro og i det hele tiltalt dem paa en Maade, som om de var Konfirmander, der stod paa Kirkegulvet.

En ganske særlig Forbitrelse vakte han ved de store Borger-Begravelser, til hvilke Befolkningen mødte i festligt Optog, med Hornmusik og florumvundne Lavsfaner, Embedsmændene i guldbalddyrede Uniformer og med Hanefjer i Hattene, — alle efter deres egen Mening særlig vel stemte til Andagt og Opbyggelse efter den lette Portvins-Frokost i Sørgehjemmet. I Stedet for en stor Tale med den sædvanemæssige Lovprisning af den Af-døde indskrænkede Pastor Sidenius sig ufravigelig til Fræmsigelsen af en Bøn, saadan som det ellers kun brugtes overfor udbøbte Børn og Fattiglig. Ikke et Ord om den Hensovedes hæderlige Karakter og stræbsomme Vandel, ikke en Hentydning til hans Fortjenester af Byens Opkomst, til hans opofrende Interesse for Brolægningsvæsenet eller det kommunale Vandværk. Det var næppe nok, at den Af-døde overhovedet blev nævnt ved Graven, og da altid kun med Tilføjelser som „denne usle Støv-hob“ eller „denne Føde for Ormene“, — og jo større og mere anset den Forsamling var, hvortil han talte, jo flere Faner og Bannere der smeldede i Blæsten omkring Graven, des kortere blev Bønnen, des ynkværdigere de Levninger, hvorom man var samlet, saa at Følget skiltes under en Ophidselse, der mere end een Gang paa lydelig Maade havde givet sig Luft paa selve Kirkegaarden.

De eneste af Byens Folk, der havde deres Gang i Præstegaarden, var et Par smaa, forvoksede gamle Damer fra Byens Jomfrukloster samt en bleg, lang-